

Militæret søge Bevillingen. Men paa den anden Side kan man gøre gældende — og det er det, Krigsbestyrelsen gør —, at det er dog Statsbanerne, der skulle befordre Krigsbestyrelsens Personel og Materiel, og naar de selv levere Materiel til den Befordring, de yde andre, hvorfor skulde de saa ikke ogsaa levere det til os? Hvad de skulle have for denne Befordring, er en Sag for sig; Krigsbestyrelsen betaler jo, hvad den skal. Det er ganske vist som oftest en nedsat Betaling. Der er jo givet Ministeriet for offentlige Arbejder Bemyndigelse i den gældende Takstlov af 15. Maj 1903 — i § 65 tror jeg — til at fastsætte særlig Betaling for Befordring af Militær, og det vil der vel ogsaa blive Tale om i dette Tilfælde. Men Betaling ydes der; hvorfor skal saa ikke Statsbanerne levere Materiel her, som den gør til alle andre Mennesker? Det er den Betragtning, der har ledet til, at jeg forrige Gang søgte Bevillingen og nu gør det igen. Og, som sagt, det synes mig underligt, at de Herre, der for to Aar siden uden Indsigelse stemte for en saadan Bevilling paa mit Budget, nu sætte sig derimod. Saa meget mere som de ikke kunne sige, at de den Gang oversaa, hvad det drejede sig om; thi det var ogsaa den Gang Genstand for Samraad mellem Finansudvalget og mig, hvad der forstodes ved Normalmilitærtog, og det blev fuldt oplyst fra min Side. Den Gang lod man i Henhold dertil sin Indsigelse falde; nu, da Sagen foreligger ganske som den Gang, rejser man Protest. Det forekommer der mig ikke at være nogen Grund til; jeg fraraader i alt Fald at stemme for dette Ændringsforslag.

Udenfor Betænkningen er der stillet et Par Ændringsforslag. Jeg kommer først til det, der er stillet af de tre ærede Medlemmer af Højre, de ærede Medlemmer for Københavns 4de Valgkreds (Birck), Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) og Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Johan Knudsen), og som gaar ud paa at bemyndige mig til at forcere Arbejdet paa saadanne under mit Afsnit nævnte offentlige Arbejder, hvis Fuldendelse ikke er tilendbragt i indeværende Finansaar, ifald jeg skønner, at Arbejdsløsheden antager et saadant Omfang, at det offentlige Hjælp er ønskelig. Rent personligt kan jeg jo ikke have noget imod at faa en saa udstrakt Frihed i Benyttelsen af Statskassens Midler til Fuldførelse af Arbejder, som sortere under mig, men som forudsættes ikke at være bevilgede. Det er jo en stor Tillid, der derigennem vises mig,

og jeg takker de ærede Forslagsstillere derfor. Det er en adskilligt videregaaende Dispositionsret, der her gives mig end andre af mine Kolleger kunne smigre sig med at faa tilbudt, f. Eks. Forsvarsministeren i den ham vedrørende Anmærkning. Men skønt jeg altsaa rent personligt ikke skulde indvende stort imod, at jeg fik en saadan Bemyndigelse, tror jeg dog, at det vilde være noget ejendommeligt, om Folketinget vedtog et saadant Forslag. Hvor bliver Finanslovens Karakter og Overslag af, naar man giver en Minister, oven i Købet en Minister, der lægger et saa overordentligt stort Beslag paa Statens Midler, som jeg gør og kunde gøre i endnu langt større Omfang, end Tilfældet er ved de Bevillinger, jeg har søgt, fri Hænder til at gaa videre, saa langt og saa længe han vil, naar det Hensyn, der her er paaberaabt, forekommer ham at tale derfor? Det forekommer mig altsaa — det er underligt, at jeg skal sige det — at det er lidt for fri Hænder, man her giver mig, naar henses til, hvad Finansloven skulde være. Men dertil kommer, at jeg ikke anser det for nødvendigt at vedtage en saadan Bemyndigelse for indenfor rimelige Grænser at naa det Formaal, som de ærede Forslagsstillere have tilsigtet. For det første vil der jo med de Bevillinger, jeg har søgt, og som man altsaa indtil nu ikke har rejst nogen Modstand imod, være saa mange og store Arbejder projekterede, at man vel tør gaa ud fra, at der vil fra Statens Side dermed være gjort, hvad der ret vel kan forlanges af den og ret vel er sundt fra dens Side. Det er jo særlig store Bevillinger, der søges i Aar. Men skulde det endda vise sig, at der for at afhjælpe Arbejdsløshed var Grund til at gaa videre, saa vilde vel ingen Minister for offentlige Arbejder betænke sig paa — jeg tvivler da om, at jeg vilde det — at gaa videre ved paa forventet Tillægsbevilling at fortsætte ud over de ved de for i Aar givne Bevillinger fastslaaede Grænser, naar jeg da holder mig indenfor; hvad der igennem disse Bevillinger er fastslaaet at skulle medgaa. Naar der som et første Bidrag bevilges en vis Sum, ere vi jo dermed enige om, at det andet maa komme bagefter, saa er i Virkeligheden hele Bevillingen given, og skulde der saa være Grund til at gaa videre end det første Bidrag, vil man vel nok paa forventet Tillægsbevilling kunne tage Resten. Er det kun dette, ærede Medlemmer have villet give mig Bemyndigelse til, tror jeg,